

Så var der intet andet for myndighederne at gøre end at benægte fakta.

Man opstillede den teori, at fakta ikke var fakta. Det kaldte man fiktionsteorien.

Formedelst et skatteyderbetalt honorar på 3.646.183 kroner fik man en af myndighederne ensidigt hyret revisor – Lundgaard Andersen hedder han – til at bevidne dette nonsens.

Alt, hvad Lundgaard Andersen skrev, holdt man totalt skjult for Glistrup til henimod 1. september 1974. På dette tidspunkt havde man allerede totalt undermineret Glistrups økonomi. Dels ved gennem aviserne at udslynge beskyldninger mod Glistrup for klientbedrageri, testamentsåger og andre uhyrligheder, som en advokat selvsagt ikke kan leve med. Dels ved at ruinere den ene klient efter den anden under henvisning til den fiktionsteori, hvis nærmere Lundgaard Andersen-udformning man gang efter gang nægtede Glistrup adgang til.

Da de alvorlige anklager havde gjort deres virkning ved hundredvis af gange at blive gentaget i TV, radio og aviser, frafaldt myndighederne dem uden et undskyldende ord til Glistrup.

Op Lundgaard Andersens nærmere udvikling af fiktionsteorien kom altså også frem. Det viste sig, at han for de godt 3½ millioner havde fostret én eneste tanke: Når der ikke er brugt penge i form af mønter og sedler eller i form af checks eller gireringer, er det hele luftsteg og vindfrikadeller. At en person godskrives et beløb og en anden belastes for det, er bare fup og fidus, selv om den pågældende fuldt ud vedstår dispositionerne.

Sandheden bag Glistrup-sagen er, at den kun har et eneste anklagepunkt: Fiktionsteorien.

Op sandheden bag fiktionsteorien er, at den kun har én eneste begrundelse. Det citerede skinbarlige vrøvl, som Lundgaard Andersen altså skulle have de mange penge for at lægge navn til.

Enhver kan da sige sig selv, at i det penge-løse samfund, som vi i fuld fart bevæger os ind i, går man ikke rundt med en pose med guld og betaler sine forskellige regninger med. Overalt i det moderne samfund formidles omsætningen heldigvis ved krediteringer og debiteringer. Det afgørende er ikke omsætningsmidlet, men selve aftalen mellem parterne.

Alle interessekontorer, postgirokonti, lønkonti osv. ville totalt blive torpederede, hvis der var mindste antydning af sandhed i det Lundgaard Andersenske nonsens.

En af de mere morsomme konsekvenser blev, at skattevæsenet tilsidesatte Glistrups selvangivelse af de bankrenter, han vitterligt havde fået tilskrevet på sin klientkonto i Handelsbanken, fordi banken ved en kontoovertførelse havde overført disse rentepenge fra Glistrups klientkonto til hans kassekreditkonto i samme bank. Et fuldstændigt banalt stykke bogholderi, som har sit sidestykke i millionvis af tilsvarende dispositionsformidlinger på hver eneste bankdag.

Men Lundgaard Andersen satte nu sin revisorautoritet ind på, at denne mekanisme i Glistrups bogholderi blot var fup og skæg og blå briller.

Det viste sig imidlertid, at Lundgaard Andersen kun havde undersøgt nogle få procent af det, anklageren kaldte Glistrups lukkede system. Ikke antydning af revisorarbejde i form af for eksempel tværgående statusopstilling var udført.

Glistrup kunne nok forsikre retten om, at hans såkaldte system skam var pivåbent og havde lige så mange forbindelser til det almindelige pengemarked ud fra Glistrups kontor, som tilfældet for eksempel er i et pengeinstitut.

Over for Lundgaard Andersens revisorerklæring var det imidlertid nok så påkrævet at få en moderklæring.

Blandt Glistrups bevisbegæring var derfor naturligt nok, at retten udmeldte syn og skønsmænd til at besvare også de spørgsmål, som blev formuleret præcist fra Glistrups side. Uvildige sagkyndige er nu engang at foretrække fremfor folk, der alene er hyret af den ene part, og som i årevis arbejder tæt sammen med deres egen arbejdsgiver skjult for modparten.

Men dette blev Glistrup nægtet.

Dernæst begærede Glistrup at få lov til at dokumentere en hel del materiale, som klart påviste løgnagtigheden i anklagerens dokumenter.

Igen sagde retten bare »Njet«. Man ville kun have det ensidige materiale, som myndighederne havde produceret.

3. Det var den 1. februar 1971, daværende finansminister Poul Møller gav sit embeds-